

prism

อย่าออกจากกระเป๋า

인 더 백

ชาบูจิน

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

เมียร์ลินอ่านลักษณะภูมิประเทศเก่ง
และได้ยินกระทั่งเสียงอันแผ่วเบาอย่างกับแมว
แถมยังปีนขึ้นเขาค่องแคล่วและรู้วิธีออกไปจากป่าอันสกปรกแห่งนี้
- ชาบูจิน

การอ่านดีอรรถาภิธานส์

คำนำสำนักพิมพ์

เราจะรู้ได้อย่างไรว่า สิ่งใดสำคัญ สิ่งใดไร้ค่า

ในช่วงเวลาวิกฤต ชีวิตจะบอกเราเองว่าอะไรคือสิ่งที่ต้อง
หวงแหน และอะไรคือสิ่งที่ต้องปล่อยมือจากมัน และสำหรับ
 हमिनแล้ว สิ่งสำคัญที่เขาเลือกแบกไว้บนบ่าในวันที่โลกกลายเป็น
 นรกบนดินก็คือลูกชายตัวน้อย

การเดินทางไกลอันแสนทรหดเริ่มต้นขึ้น เมื่อเกาหลีใต้
 ต้องเผชิญกับภัยพิบัติทางธรรมชาติและฝีมือมนุษย์ ประชาชน
 ต่างเดินทางมุ่งหน้าลงใต้เพื่อเอาชีวิตรอด ท่ามกลางคว้นป็นของ
 สงครามการเมืองและเหล่าผู้กระหายเนื้อมนุษย์ ความป่าเถื่อน
 โหดร้ายได้กลายเป็นแบบทดสอบขีดความสามารถและศีลธรรม
 แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม มีกฎข้อหนึ่งที่ห้ามลืม...อย่าออกจากกระเป๋

prism

คำนำผู้แปล

คนเราจะทุ่มเทเพื่อคนที่รักได้มากขนาดไหน
คงไม่มีใครรู้คำตอบของคำถามนี้จริงๆ จนกระทั่งวินาที
ที่ประสบกับเหตุการณ์คับขัน

แม้แต่ทงมินเอง การทำงานหาเลี้ยงครอบครัวให้สุขสบาย
อาจเป็นคำตอบอย่างผิวเผินในตอนแรก

แต่เมื่อเผชิญกับเหตุวิกฤต คนที่เคยคิดว่าตัวเองไม่ได้เรื่อง
อย่างเขากลับต้องฝ่าฟันอย่างสุดชีวิตราวกับวีรบุรุษในภาพยนตร์

ทั้งหมดนี้มีเป้าหมายเพียงอย่างเดียวคือการรักษาสัญญา
ที่ให้ไว้กับภรรยาและพาลูกกลับไปบ้านเกิดทางใต้ให้ได้

แม้จะต้องเจอกับอันตรายถึงชีวิต การหักหลัง การไม่
ไว้วางใจ แต่ทงมินก็ทุ่มเทอย่างสุดชีวิตเพื่อปกป้องคนที่รัก

มาเอาใจช่วยให้ทงมินฝ่าวิกฤตและกลับไปถึงบ้านเกิด
สำเร็จด้วยกันนะคะ

มินตรา

แด่ฉันผู้รัก

อารัมภบท สะพานงโฮ

ในคุหนกั้ง

หงมินลองใช้ฝ่ามือตบหน้าผากเบาๆ สองสามครั้ง แแรงกด
หนักหน่วงที่วนเวียนอยู่ตรงขมับยังไม่ยอมหายไปง่ายๆ

ดูเหมือนใบหน้าของเขาจะชุ่มโชกไปด้วยเลือด

หงมินใช้ไหล่เช็ดแก้มเปียกชุ่ม หลังจากถ่มเลือดที่นอง
เต็มปากทิ้ง เขาก็ลองส่งเสียงเรียกจียอน ทว่าไม่มีเสียงใด
เล็ดลอดออกมา เสมหะที่คั่งค้างอยู่ในโพรงจมูกไม่ยอมไหลลงไป

เขาสายตีสระซ่ายที่ขวาทิ แล้วเสียหลักไปเหยียบอะไร
บางอย่างที่นุ่มนิ่มจนเกือบเผลอทำศีรษะของภรรยาหลุดมือ

หงมินหนีบศีรษะของภรรยาที่มีเลือดไหลออกมาไว้กับ
รักแร้

สะพานงโฮตกอยู่ในสภาพโกลาหลราวกับนรกแตก

ผู้คนต่างตะกุกตะกาย ผลักไส ฉีกทิ้ง ย่ำเหยียบกันเอง
โดยไม่รู้ว่าจะต้องมุ่งหน้าไปที่ไหน ผู้ชายคนหนึ่งเซ็ดเลือดกลาง
กระหม่อมซึ่งไหลเป็นทางแล้วมองฝ่ามือของตัวเอง หญิงชรา
ที่มีรูโหว่ที่กำปั้นตรงหน้าอก ผู้หญิงอีกคนอุ้มทารกกลับหัว
เดินกะเผลก ผู้ชายคนหนึ่งกางแขนออกสองข้างแล้วร้องเรียกหา
พระเยซู หรือนักเรียนที่เดินลากขาข้างหนึ่งซึ่งละลายไปแล้ว
แต่ละคนต่างกลัวกลิ่นความสะพรั่งกลัวจากการถูกระดมยิงด้วย

ปืนใหญ่ ขยับริมฝีปากอย่างไม่ย่อท้อ เต็มไปด้วยเสียงกริ๊ดร้อง
ชื่อที่ถูกพร่ำเรียก คำสบถและคร่ำครวญ ไปจนถึงสิ่งของที่
สูญหาย

ควีนพวยพุ่งออกจากอาคารอพาร์ทเมนต์ฝั่งตรงข้าม
แม่น้ำสายยาว ไหม้เทอร์โมไวต์¹ ลอยกระจัดกระจายเป็นหย่อมๆ
แม้จะเป็นตอนกลางวัน แต่อากาศก็ขมุกขมัวและมีดครึ้มอย่าง
ไร้ที่สิ้นสุด

มาอีกแล้ว!

ใครบางคนตะโกนลั่น

ทงมินหมอบลง

มีเสียงระเบิดดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผู้คนถูกแรงระเบิด
เหวี่ยงกระเด็นไปคนละทิศคนละทาง

คลื่นความร้อนพัดโถมเข้ามา ตามด้วยกลุ่มควันโขมง
ลอยปกคลุมทั่วท้องฟ้า สิ่งของต่างๆ ทั้งเศษหิน รองเท้า หรือ
กระเป๋ ถูกแรงระเบิดดีดกระเด็นลอยละลือแล้วร่วงลงสู่พื้น

ทันทีที่แรงสั่นสะเทือนบนพื้นดินสงบลง รอบตัวก็เงียบสงัด
ทงมินเงยหน้าขึ้น เบื้องหน้าคือรองเท้าของใครบางคนซึ่งมีเลือดซัง
จนชุ่ม ศีรษะของภรรยาที่กอดไว้หายไปไหนแล้วก็ไม่รู้

ดูเหมือนว่าการระดมยิงจะมุ่งเป้าไปยังคนที่กำลังข้ามฝั่ง
บนสะพานทางไฮ

แค่สังเกตเห็นเสียงปืนใหญ่ที่เงียบลงหลังสะพานฝั่งตะวันตก
กลมก็รู้แล้วว่าเป็นเช่นนั้น

¹ ไม้ที่ผ่านการอบร้อนด้วยอุณหภูมิ 180 องศาขึ้นไป

เขาลุกขึ้นยืน

“จียอน จียอน”

ทงมินเดินโซเซร้องเรียกภรรยาด้วยเสียงแผ่วพร่าราวกับ
คร่ำครวญ

เขาลองคว้าเชือกของศพ ค้นหาศีรษะของภรรยาที่ทำหายไป
แต่ก็หาไม่พบเลย

เดิมทีมีประกาศว่าจะเริ่มการทิ้งระเบิดตอนสิบเอ็ดโมง

ทว่าการโจมตีกลับมาเร็วกว่ากำหนดหนึ่งชั่วโมง

ตอนขึ้นบันไดรถบรรทุกแรกลอยมา เขากำลังถอดนาฬิกาออกจาก
ข้อมือ จึงจดจำเวลาได้อย่างแม่นยำ

“ที่รัก”

ราวสิบนาทีก่อน ตอนใกล้จะข้ามสะพานทางใต้สำเร็จ
อยู่ๆ ภรรยาก็หันตัวกลับมาท่ามกลางฝูงชน เธอหนีบฮั่นยกยอล
ลูกชายอายุหกขวบไว้ตรงกลางระหว่างตนเองกับทงมิน แล้ว
ยื่นหน้าไปหาเขา

ทงมินสวมหน้ากากช่วยหายใจขนาดเล็กครอบบนปากของ
ภรรยา

“ไม่ใช่ ฉันไม่ได้จะหายใจ”

ภรรยาปิดหน้ากากออกซิเจน

“แล้วมีอะไรล่ะ”

แวตตาของภรรยาบ่งบอกว่าเธอรู้อะไรบางอย่าง

ไม่สิ ควรบอกว่าเป็นแวตตาที่เหมือนเพิงตระหนกอะไร
บางอย่างได้

“เอานาฬิกาของพี่มา”

“เดินอยู่ดี ๆ มาขอนาฬิกาทำไม”

“สลับกัน สร้อยคอของฉันกับนาฬิกาของพี่”

“เป็นอะไรไปนะ”

“รีบถอดสิ เร็วเข้า”

ท่ามกลางเส้นทางอพยพหนีภัยอันสุดแสนโกลาหลอลหม่าน ภรรยากลับหยุดเดินเสียดื้อ ๆ เพื่อขอแลกสร้อยคอกับนาฬิกาของเขา

เธอกำศีรษะเพื่อถอดสร้อยคอของตัวเอง กระแสน้ำที่ขยับตามกันมากระแทกชนกับด้านหลังของภรรยา เขาจึงดึงตัวเธอเข้ามาใกล้ มือของภรรยาเคลื่อนไหวอย่างรีบร้อน เส้นผมพลิวไหวสยายออกขณะที่เธอใช้สองมือคลำหาตะขอสร้อยคอจนเจอ

ลูกชายที่อยู่ตรงกลางระหว่างทั้งสองคนสะพายกระเป๋าสิกรมท่าของทีมชาติบราซิลไว้ในกระเป๋า มีลูกสุนัขพันธุ์มอลทิสสีขาว

สายหนังที่เธอพยายามถอดออกนั้นมีจี้รูปปลาที่แกะสลักจากไม้หอมห้อยเอาไว้ จี้ชิ้นนี้แกะสลักอย่างประณีต บนเหงือกปลาทั้งสองข้างยังฝังไพลินขนาดเท่าเมล็ดข้าวฟ่างฝังละเม็ด

“อยู่นิ่ง ๆ สร้อยพันกันหมดแล้ว เดี่ยวฉันถอดให้เอง”

หงมที่กำลังถอดนาฬิกาขุ่นโตรุ่นเอดเวิร์ดที่สวมอยู่ แต่เมื่อเหลียวไปเห็นว่าภรรยาปลดตะขอสร้อยไม่ได้จึงหันไปช่วยเธอก่อน

ไม่ว่าหนทางไหนทางไหนก็คลาคล่ำไปด้วยผู้คน

หงมินเกร็งท้องพลางจับสร้อยคอเพื่อป้องกันไม่ให้ลูกชายที่อยู่ตรงกลางถูกคลื่นมนุษย์พัดหายไป หน้าผากของลูกชายชนกับท้องของเธอ ส่วนหน้าผากของภรรยาที่ชนบนไหล่ของเธอ หน้าผากของคนที่เป็นดังทุกสิ่งทุกอย่างกำลังสัมผัสกับร่างกายของเขา

ฝูงชนที่เดินผ่านไปเอาแต่ชนกระแทกไม่หยุดจนทำให้หงมินปลดตะขอสร้อยไม้ไม่ได้เสียที เขาพยายามอยู่พักใหญ่ ทว่าเส้นผมยาวดกหนาของภรรยากลับเป็นอุปสรรค เพราะเอาแต่จะเข้าไปพันกับตะขอ พอปลดผมออก ตะขอก็เลื่อนกลับมาขัดกันอีกหน

“ถอดไม่ออกเธอ”

ภรรยาที่ก้มศีรษะอยู่ถามพิมพ์

“ถอดไม่ออกเลย เต๋ยวนะ อย่าขยับ”

“ฉันทำเอง”

ภรรยาคลำต้นคอของตัวเอง

เขาช่วยรวบเส้นผมด้านหลังของภรรยาขึ้น

ภรรยาปลดตะขอได้สำเร็จ

ตอนที่เธอใช้มือจับสร้อยลูบต้นคอตัวเองอีกครั้ง ซิปนาครก็ร่วงลงมา คลื่นความร้อนอัดปะทะเข้าใส่ แล้วร่างกายของภรรยาก็หายไป

หงมินยืนนิ่งราวกับถูกตัดขาดจากโลกทั้งใบ

มือของเขายังกำเส้นผมของภรรยาเอาไว้ โดยมีเลือดกระเซ็นเประเติมใบหน้า

ศีรษะหนักอึ้งของเธอแกว่งกระทบหน้าอกของเขา

เวลาที่ปรากฏบนหน้าปัดนาฬิกาขุ่นโตรุ่นเอด์ดอร์คือ
10.05 น.

เวลาที่ระเบิดที่ประกาศในวิทยุคือ 11.00 น. แต่ชิปนาฬิก
ตกลงมาตอน 10.05 น. ซึ่งเร็วกว่าประกาศประมาณหนึ่งชั่วโมง
ประหลาดจริง

ทั้งที่เกือบข้ามสะพานทองไฮ้ได้แล้วแท้ๆ

ทำไมจู่ๆ ฆรรษาถึงหยุดเดินในตอนนั้น เธอคิดอะไรอยู่
ถึงได้บอกให้สลับล้อยคอของตัวเองกับนาฬิกาของเขา

เขาไม่รู้เลย

ทงมินพลิกดูศพที่กองทับถมกัน แต่ก็หาร่างฆรรษาไม่พบ
แล้วทันใดนั้น เขาก็ปล้นอกสันขวัญแขวน

ฮั่นก็ย้อลละ

ฮั่นก็ย้อล!

แย้แล้ว ลูกชายของเขาหายไป

เขาหันมองรอบตัว

ทงมินร้องเรียกชื่อลูกชาย เฝ้าเปลอเหี้ยบบลงบนศพ
อีกครั้งก่อนจะเดินโซเซต่อไปอีกสองสามก้าว ใครบางคนคว้า
ชายกางเกงเขาไว้ พอจ้มมองก็เห็นนักเรียนตัดผมทรงสกินเฮด
กำลังนอนส่งสายตามา “อย่าเหี้ยบบผมนะครับ” ทงมินยกเท้าขึ้น
จากอวัยวะภายในสีม่วงที่ม้วนเป็นขดมีเนื้อเยื่อสีเหลืองห้อยติด
แล้วมือของนักเรียนที่จับชายกางเกงเขาไว้ก็ร่วงหล่น

ฮั่นก็ย้อล! คิมฮั่นก็ย้อล!

เขา्लीมลูกชายไปเสียสนิท เพราะผลกระทบจากการที่
ระเบิดทำให้สมองลึบสนมึนงง มัวแต่จดจ่ออยู่กับการหาความ

ผิดพลาดของเวลา และเหนือสิ่งอื่นใดคือเพราะเขามัวแต่คิดถึง
ลำตัวของภรรยาที่หายไปกะทันหัน และคิดว่าต้องถือศีระ
ของเธอที่ยังหลงเหลืออยู่เอาไว้ให้แน่น

ลูกชายตัวน้อยยืนคั่นอยู่ตรงกลางขณะที่คู่สามีภรรยา
แลกสร้อยคอกับนาฬิกากัน เด็กน้อยอายุหกขวบที่สะพายกระเป๋า
ใส่สุนัขช็อกโกแลต และยืนอยู่ด้วยสีหน้าหวาดกลัวเพราะไม่รู้ว่าจะทำ
อะไรดีพร้อมกับแม่ถึงหยุดเดินกะทันหัน ตอนนี้ได้หายตัวไปแล้ว

หงมินหันไปมองรอบๆ

โครงเหล็กโพลีโพลีเอสเตอร์ลอยมา เขาเดินไปข้างหน้า
พลางระมัดระวังไม่ให้เท้าเข้าไปติดระหว่างยางมะตอยที่ปู
เหมือนภูเขาน้ำแข็ง

มองไม่เห็นลูกชายเลย

เขาส่งจดหมายที่คานสะพานลาดลงไป

แยแล้ว

ที่แปลงดอกไม้ริมทางเดินเล็กๆ ได้สะพาน

หงมินมองเห็นรองเท้าผ้าใบคู่ดำอยู่ใต้รถแท็กซี่สีเขียว
ที่ยางแตกและกำลังพ่นควันดำโขมง เขาพยายามเดินแทรก
ผ่านกองศพลงไปข้างล่างด้วยท่าทางเหมือนกำลังแหวกว่าย
ผลึกหิมะในชุดลองจอนที่กำลังสูดอากาศจากหน้ากาก
ออกซิเจนให้พ้นทาง และพลิกร่างของชายคนหนึ่งซึ่งยังมีเลือด
ไหลกระฉูด

ลำตัวของภรรยากระเด็นไปอยู่ตรงนั้น

ร่างกายที่อ่อนบ่นของภรรยาซึ่งคอและไหล่ข้างซ้ายหายไป
ดูเหมือนหุ่นล่องเลื้อยที่ถูกโยนทิ้งอย่างไม่ไยดี

ภรรยายังคงทำสร้อยคอที่มีจี้รูปปลาเอาไว้

ทงมินคลี่กำปั้นของภรรยาแล้วเอาสร้อยคอพันรอบข้อมือ
ของตน สร้อยที่ชุ่มเลือดให้สัมผัสเย็นเฉียบ เขาถอดกระเป๋
ผ้าสีม่วงที่พาดอยู่บนตัวภรรยามาสะพายต่อ จากนั้นจับเธอ
ให้นอนเหยียดตรง

ถึงจะโชคดีที่หาร่างของภรรยาพบ แต่เขายังไม่เห็นลูกชาย
ต้องหาเสื้อผ้าสีน้ำเงิน เด็กที่สวมเสื้อสีน้ำเงิน สะพาย
กระเป๋าของทีมเบสบอลทวินส์

ลูกชายตัวเล็กและน้ำหนักเบา จึงน่าจะกระเด็นไปไกล

เขาเอาตัวพาดกับราวสะพานแล้วไล่สายตาจากแปลง
ดอกไม้ข้างทางที่ทอดยาวไปถึงถนนสายรองสำหรับออกนอกเมือง
มองเห็นเศษชิ้นส่วนคอนกรีตและเหล่าผู้ประสบภัยเกลื่อนกลาด
แต่ไม่เจอลูกชายที่สวมเสื้อยืดทีมเบสบอลดอตเจอร์สเลย

พอมองไปทางแม่น้ำก็เห็นว่ามีคนหลายร้อยคนนอนเกลื่อน
อยู่ฝั่งนั้นเช่นกัน พวกเขา คือฝูงชนที่ข้ามสะพานสำเร็จแล้วและ
กำลังมุ่งลงไปยังปากทางเข้า แต่กลับถูกแรงระเบิดอัดกระเด็น
ออกไปเสียก่อน คนที่ร่างกายครบสามสิบสองพุงกันขึ้นมา
ในขณะที่เด็ก ๆ ซึ่งสูญเสียพ่อแม่ต่างพากันกอดศพแน่นแล้ว
ร้องไห้ร้องไห้

เขาสออสายสาตาอย่างรวดเร็ว

ดวงตาที่เป็นกังวลมองไปทางซ้ายที่ขวาที่

เด็กสวมเสื้อยืดทีมเบสบอลดอตเจอร์สสีน้ำเงิน บน
แผ่นหลังที่สะพายกระเป๋าทวินส์มีเส้นสีขาวพาดเป็นลายทาง
เด็กผู้ชายคนหนึ่งที่ตัวเตี้ยและท่ามทร่งเห็ด

แล้วเขาก็พบ

ในพื้นที่ปลูกป่า ร้างน้อยๆ ซึ่งสวมเสื้อยืดดอตเจอร์ส
นอนคว่ำอยู่ใต้ต้นไม้ที่กำลังลุกเป็นไฟ รองเท้าผ้าใบสีแดงยี่ห้อ
นิวบาลานซ์ ทางเกวสกีสีเทา ไหลที่เล็กและแคบ

ไม่มีกระเป๋

“โอ้ แย่แล้ว”

ดูเหมือนลูกชายจะกระเด็นออกไปเพราะแรงระเบิด แล้ว
ร่วงดิ่งลงไปข้างล่างซึ่งสูงราวสองเมตร

หงมินรีบวิ่งเข้าไปกอดลูก

เขาจับคางของลูกชายซึ่งคอพับ ศีรษะตก ดูไร้กำลัง
เหมือนท่านที่ตายแล้ว

ฮั่นกย็อล!

เขารีบเอาน้ำกาออกซิเจนที่สวมอยู่ครอบปากลูก

แผ่นหลังของลูกเบียดขม

หงมินสอดมือเข้าไปใต้เสื้อแล้วลูบหลัง พอดึงมือออกมา
เลือดก็หยดเป็นทาง เขาสอดมือเข้าไปอีกครั้ง ปาดเลือดออกแล้ว
เขย่าตัวลูกชาย

“ฮั่นกย็อล!”

ลูกชายที่ตัวอ่อนปวกเปียกโยกตัวตามแรงเขย่าของเขา

หงมินเชยคางลูกขึ้นแล้วเป่าลมเข้าปาก

ลูกชายไม่รับลมหายใจเข้าไป ดวงตากลมโตดูนั้นก็เลยยอม
ลืมตาขึ้นมาเลย เขาจับต้นคอของลูกชาย กดลิ้นปี่ย่ำๆ แล้ว
ส่งเสียงตะโกนดังก้อง

หายใจสิ! ไต่ยีนที่พ่อพูดไหม

หงมินเห็นขวดน้ำเปล่าที่ยังไม่ได้เปิดอยู่ใกล้ๆ เขามองเห็นลูกบอลเต่งตึงของลูกชายด้วย จึงรีบคลานไปเก็บมาแล้วคว้าขวดน้ำเปล่าไว้ ก่อนจะคลานกลับมาเอาน้ำเทราดลงบนศีรษะของลูก จากนั้นก็นวดเท้าและตบหลัง ทุกครั้งที่ทำเช่นนั้นแขนของลูกจะแกว่งไปมาอย่างไร้เรี่ยวแรง

ขอร้องละ ได้โปรด ได้โปรดเถอะ

เขารู้สึกขึ้นมา กดบริเวณกล่องเสียงครั้งหนึ่งแล้วตบหลังไปด้วยตอนที่ดึงมือออก

ขอร้องละ!

พอทำอย่างนั้น ร่างกายก็มีปฏิกิริยาตอบสนองกระดูกอย่างแรง รวากับเยื่อบางๆ ที่เคยปิดกันอยู่ขาดสะบั้นลง

เริ่มมีแรงกระเพื่อมปรากฏบริเวณหน้าอก

แค็ก

โอ้ พระเจ้า ขอขอบคุณครับ

เขาเอาน้ำจากออกซิเจนครอบปากลูกชายไว้

ลูกชายไอออกมา

“โอเล่ลูก แบบนั้นแหละ ใช่แล้ว รีบไอออกมาเลย!”

หงมินตบหลังลูกชาย

เด็กน้อยแกว่งข้อศอกเป็นแนวเฉียงแล้วทำสีหน้าบ่งบอกว่าเจ็บ เขาตบหลังลูกต่อไป เด็กชายไอต่ออีกหลายครั้งแล้วก้มหน้าเพราะฝืนยึดตัวไม่ได้

ท้ายที่สุดหงมินก็ค่อยๆ ลูบหลังลูกชายและบรรจงจูบลงบนกระหม่อม

เด็กชายมองสร้อยคอของภรรยาที่พันอยู่กับข้อมือของเขา

ด้วยดวงตาสะโหลสะหลเหมือนคนเพิ่งตื่น

หงมินใช้มือข้างที่เป็นเนื้อเลือดจนชุ่มประคองแก้วทั้งสองข้าง

ของลูก

“ได้สติหรือยัง”

ลูกชายผงกศีรษะ

ลูกชายถามหาลูกสุนัขพันธุ์มอลทิส

“จู่จู่ละฮะ”

“ค่อยยังชั่ว ค่อยยังชั่วจริงๆ”

หงมินดึงตัวลูกเข้ามากอดแนบอก

องค์กรที่ 1

จัมซิล

“กำหมวกหายไปตอนไหนกันนะ”

“หมวกที่มัลลออเนลล์ที่ซื้อจากโฮมพลัสนะเหรอฮะ”

“ใช่ โบนันใช้สินะ”

“โบนันเลิกฮะ”

“เลิกอะไรกัน ข้างหลังก็มีเวลโครนี่”

“เลิกฮะ ไม่พอดีกับหัวผม”

“ปรับได้นะ ปรับด้วยเวลโครไงล่ะ”

“เวลโครคืออะไรเหรอฮะ”

“เทปตินตุ๊กแกนะ”

ลูกชายไม่พูดอะไรอีก

ลูกเข้าไปอยู่ในกระเป๋ากำเชือกเดซี่ที่ห้อยต่อแต่งไว้แน่น
เหมือนกำลังจับห่วงโหนรถประจำทางและมองผ่านช่องแคบ ๆ
เหลือให้เห็นดวงตาทั้งสองข้างอย่างชัดเจน

“ลองนึกดูอีกทีซิว่าหายไปที่ไหน”

แก้วสแตนเลสที่ห้อยไว้กับห่วงของกระเป๋าส่งเสียงดัง
แกร้งทุกครั้งที่ก้าวเดิน

กระเป๋ามีขนาดใหญ่หือแคลดี ความจุหนึ่งร้อยยี่สิบห้า
ลิตร สูงเกินศีรษะของทงมินเสียอีก ทันทีที่เดินเข้าไปในสนาม
เบสบอลจัมซิล เขาก็ดึงสายสะพายบนไหล่ทั้งสองข้างที่เริ่ม

หย่อนลงให้กระซิบ

ค่อยสบายไหลขึ้นมาหน่อย

เขาเจอกระเป๋าเป้สีทึบขนาดใหญ่ใบนี้จากร้านขายอุปกรณ์สำหรับปีนเขาตรงสี่แยกชินชาดง ผ่าคลุมกันฝนที่เชื่อมอยู่กับช่องว่างเปิดโล่งตรงโหล่งกว้างพอจะคลุมตัวผู้ใหญ่สองคนได้ หากแยกชิ้นส่วนออกมาก็ใช้เป็นถุงนอนบางๆได้ด้วย

แต่ก็หนักอยู่เหมือนกัน

เขาต้องรับน้ำหนักประมาณนี้หลังจากจับลูกใส่กระเป๋าแบกไปไหนมาไหน แผ่นรองหลังที่ช่วยรับน้ำหนักตรงเอวหนุนจนเวลาเดินต้องค้อมหลังไว้

เขายืดตัวแล้วมองไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ

ท้องฟ้าดูราวกับแผ่นกระจกสกปรก

สนามเบสบอลจัมเบิลซึ่งมีซี่เก้าอี้ดำร่วงปกคลุม ช่างดูไร้ชีวิตชีวา

เขารู้สึกเหมือนเดินย่ำหิมะแรก โลกทั้งใบราวกับถูกปกคลุมด้วยเก้าอี้ถ่านเปล่งประกายแวววาว พื้นที่กว้างขวางแห่งนี้ครั้งหนึ่งเคยบรรจุคนไว้เต็ม มีทั้งเสียงโห่ร้อง ความประหม่า ความตื่นเต้น และความผิตหวังปะปนกัน ด้านหลังลูกเบสบอลสีขาวที่ลอยลือยังมีแสงสีส้มของดวงอาทิตย์อัสดงเอี้ยวตัวสาดลงมา ทว่าตอนนี้ทั้งอัฒจันทร์ สนามกีฬา กำแพง และแสงไฟต่างก็ถูกปกคลุมด้วยเก้าอี้เขาไฟหนาเตอะเช่นเดียวกันหมด

“หายไปตั้งแต่ตอนเราย้ายมาไอฟาร์กแล้วอะ”

“ไม่ใช่หรอก ตอนเรียนเนิร์สเซอร์ลูกยังใส่อยู่เลย ถ้าอย่างนั้นตอนย้ายมาก็ต้องมีสิ”

“ไม่รู้ลิสะ”

“ไม่รู้อะไรกันล่ะ ลูกควรรักษาของตัวเองให้ดีนะ หมวกใบนั้นเป็นของดีแท้ๆ”

“ที่โฮมพลัสจะยังมีเฮลโลเวโรบอตมัยยะ”

“ไม่รู้ลิสะ”

“ยังไม่ได้ซื้ออีกกะบอตสีทองกับดราควิลบอตเลย ถ้าไปร้านเครื่องเขียนซีแดก็จะมีของปลอมขายด้วย...แต่แม่ไม่ยอมซื้อให้ซะ”

“ยังเก็บลูกบอลแดงดีงไว้อย่างดีไซม์”

“ฮะ”

“ถืออยู่หรือเปล่า”

“ฮะ”

“อย่าทำหาล่ะ”

ตอนพวกเขาเดินมาถึงเบสที่สองก็มีลมพัดกระโชกกะทันหัน

ฝุ่นขมุกขมัวกำลังก่อตัวขึ้นตรงอัมจันทร์แถวเบสที่สามของสนามเบสบอล ซึ่งดูเหมือนเส้นโค้งครึ่งวงกลมคว่ำลงแล้วขาดกลางคัน

ทงมินหันหน้าไปทางที่ลมกำลังพัดมา รับเอากระแสลมซึ่งพัดพาเศษดินปะปนมาด้วยเพื่อปกป้องลูกชายที่อยู่บนหลัง เขาใช้มือที่พันผ้าพันแผลดึงเศษผงที่ติดริมฝีปากออกแล้วแลบลิ้นเลีย

ลูกชายถาม

“พ่อเคยดูการแข่งขันเบสบอลจริง ๆ มัยยะ”

“สมัยพอเรียนมหาวิทยาลัย ชัมซุงกับแอลจีเคยแข่งลีกเกาหลีที่นี่ แล้วชัมซุงก็แพ้ให้กับแอลจีแบบหมดท่าเลย”

“แต่ตอนนี้ชัมซุงแข็งแกร่งออกจะตายซะ”

“เคยมีช่วงที่พวกเขาแพ้ตลอดเหมือนกันนะ”

“ล่าสุดที่ผมดู ก็เห็นว่าได้ที่สองอยู่นะซะ”

“เมื่อไหร่”

“ตอนที่พอบอกว่าเริ่มมีการโจมตีทางอากาศแล้ว ก็เลยดึงทีวีออกจากผนังซะ”

ลูกชายวัยหกขวบยังไม่รู้จักติกาของเบสบอลดีนัก

ก่อนจะมีภัยพิบัติ ทงมินและฮันกย็อลมักถือลูกบอลฟองน้ำและไม่ตีพลาสติกออกไปยังลานเบตมินตันของอพาร์ทเมนต์ทุกวันอาทิตย์

ฮันกย็อลตีลูกบอลได้เก่งทีเดียว นั่นเพราะพอเก้าโมงเช้าที่ไร ทงมินก็มักเปิดรายการถ่ายทอดสดเมเจอร์ลีกทิ้งไว้ ลูกจึงพอจะรู้ว่าเบสบอลเป็นกีฬาที่มีการตีและวิ่ง

เขาซื้อไม้เบสบอลพลาสติกจากที่ซูเปอร์มาร์เก็ตให้ ผ่านไปประมาณสองอาทิตย์ฮันกย็อลก็คุ้นเคยกับการใช้ไม้ตีจนถึงขั้นที่เกลียดการขว้างลูกบอลเป็นเส้นโค้งครึ่งวงกลมแล้ว ไม่ว่าจะเป็นลูกบอลที่โยนสูงหรือต่ำ เด็กชายก็ตีได้หมด แต่ลูกไม่เข้าใจว่าทำไมตีลูกบอลแล้วต้องวิ่งด้วย แลวิ่งไปรอบสนามเบตมินตันตามใจตัวเองแล้วกลับมายังจุดที่มีไม้เบสบอลก็จะได้หนึ่งแต้ม แม้สัญญากันแล้วว่าหยุดเล่นหลังได้ครบยี่สิบแต้ม แต่เอาเข้าจริงพอเริ่มเล่นก็ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีด้วยซ้ำ หลังจากได้ยี่สิบแต้มแล้ว ทงมินจะโยนลูกบอลให้อีกห้าลูก แล้ว

จับลูกชายกลับหลังหันพาเข้าบ้านเป็นประจำ

เขามองตามทิศทางที่เมฆลอยไป พลังตรวจดูว่าโทรศัพท์
มือถือจับสัญญาณได้หรือไม่ แต่โทรศัพท์มือถือก็ใช้งานไม่ได้
อย่างที่คิด

“พ่ออะ แล้วแอลอะละ”

“ดอดเจอร์ส”

“เท็กซัสละอะ”

“เรนเจอร์ส”

“เรนเจอร์สคืออะไรอะ”

“แปลว่านายอำเภออะลิ”

“นิวยอร์กอยู่อันดับที่เท่าไรอะ”

“ไม่รู้สิ อันดับที่สามหรือเปล่าอะ แต่นิวยอร์กก็มีสองทีม”

“มีทีมไหนบ้างอะ”

“แยงกี้ส์กับเมตส์”

“แยงกี้ส์คืออะไร”

“หมายถึงพวกคนอเมริกัน”

“คนอเมริกันจะยังแข่งเบสบอลกันอยู่มัยอะ”

“นั่นสินะ เพราะทางนั้นกฎเขาไฟไม่ได้ระเบิดซะด้วย”

“แล้วดอดเจอร์สแปลว่าอะไรหรออะ”

“แปลว่าพวกหัวหมอ”

“หัวหมอหรออะ”

“หมายถึงคนที่เจ้าเล่ห์ไงละ”

“มีวันด้วยอะ”

“อะไรนะ”

“พออะ ตรงโน้นมีควัน”

จู่ๆ ต้นคอกก็รู้สึกร้อนผ่าวเหมือนโดนไฟลวก

พอดูแล้วก็เห็นว่าตรงที่นั่นนักกีฬาที่เบสหนึ่งมีควันสีขาว
ลอยขึ้นมา

แยแล้ว

นึกว่าเป็นฝุ่นที่ตุ้งขึ้นมาเพราะลมแรงเสียอีก ที่ไหนได้
นั่นเป็นควันที่เกิดจากไครล็กคนกอล์ฟ ท้องฟ้าสีเทาทึบทำให้เขา
ไม่ทันสังเกตเห็นควันสีขาว

หงมินค่อยๆ วางกระเป๋าเป้ลงแล้วหมอบราบ เขากัด
ริมฝีปากย่ำๆ พลังลี้วกล้องส่งทางไกลออกจากด้านในกระเป๋า
เสื้อพาร์กา ม้านั่งตรงที่นั่นนักกีฬาเบสหนึ่งมีหลังคาคอนกรีต
ยื่นออกมา

ตรงนั้นมีคนอยู่สองคน

พวกเขามองมาทางนี้อยู่ก่อนแล้ว

ผู้ชายหัวเกรียนนั่งอยู่บนเก้าอี้โลหะและผู้ชายสวมหมวก
เบเรตต์ยืนถือปืนยาว คนหัวเกรียนสวมเสื้อกั๊กพาร์กาสีส้ม ตรง
หน้าอกแขวนสิ่งที่ดูเหมือนกระเป๋าใส่พาสปอร์ตไว้ ส่วนคน
สวมหมวกเบเรตต์ที่ยืนถือปืนยาวอยู่ข้างๆ สวมชุดเอี๊ยมกันน้ำ
ที่พบเห็นได้ทั่วไปตามตลาดสด

ชายฉิบ

เขาเดินตัดสนามกีฬาโดยไม่รู้ตัวเลยว่าคนพวกนั้นคอย
จับตาดูอยู่ตลอด

ชายหัวเกรียนกวักมือเรียกจากที่ไกลๆ ให้เข้าไปหา

หงมินเก็บกล้องส่องทางไกลเข้ากระเป๋าเสื้อ จากนั้น

ก็ควักปืนเอ็มโบนีออกจากกระเป๋าเป้ กระบอกปืนหนักอึ้ง เขา
เจอโลหะสีดำขลับกระบอกนี้ในกระเป๋าของทหารอเมริกันซึ่ง
นอนตายอยู่ข้างตู้เก็บอุปกรณ์ดับเพลิงบนทางเดินชั้นใต้ดินของ
สถานีรถไฟคังนัม

ชายหัวเกรียนกระดิกมือควักเรียกมาจากทางโน้นอีกครั้ง
เขาออกท่าทางมากกว่าตอนแรก

พอลมิงลันเล เจ้าหมวกเบเรตต์ที่อยู่ข้างเจ้าหัวเกรียน
ก็ยกปืนพาดบ่าแล้วเริ่มเล็งมาทางนี้

ทงมินซูแขนทั้งสองข้างขึ้นสูงพลางหยุดตัวขึ้น

เขาใช้นิ้วชี้จิ้มที่หน้าอกของตัวเอง จากนั้นก็ชี้ไปข้างหน้า
เป็นสัญญาณมือว่าจะไปทางนั้น

ก่อนหยิบกระเป๋าเป้ขึ้นมาสะพาย เขาขยับสายรัดให้หลวม
เล็กน้อยพลางมองลูก

“ฮันกีย็อล”

“ฮะ”

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ห้ามโผล่ออกมาจากกระเป๋าเด็ดขาด
เข้าใจมั๊ย”

“มีใครมาหรือฮะ เขาจะจับพวกเรากินหรือ”

“เปล่า ไม่ใช่หรอก ลูกอยู่เฉยๆ แบบนั้นแหละ ห้าม
ขยับตัวเด็ดขาด เดี่ยวพ่อจัดการเอง”

“พ่อเอาชนะพวกเขาได้หรือเปล่าฮะ”

“ได้อยู่แล้ว”

ตรงหว่างคิ้วของลูกที่กำลังมองมาหน้าตาตื่นปรากฏเป็นจ้ำ
สีเขียว ใบหน้าที่ซูบลงกว่าตอนออกจากบ้าน ดวงตาโหลลึก

จุมูกสะอาดสะอ้าน ปากปิดสนิท ลักยิ้มชัดที่ไม่มีแม้แต่ริ้วรอย
เขาคิดว่าไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็ต้องปกป้องเด็กคนนี้เอาไว้
ให้ได้

“แต่ผมปวดฉี่”

ลูกกระซิบบอกเสียงอ่อย

“ฉี่ตอนนี้เลย แกะดินตุ๊กแกเอา”

เทพดินตุ๊กแกแยกออกจากกัน มีน้ำซึมออกมาเป็นสาย
ซึ่งเป็นสายน้ำที่เล็กและใส

“ถ้าฉี่เสร็จแล้วก็นั่งลง เอาละ จะปิดแล้วนะ”

ทงมินมัดสายกระเป๋เรียบร้อยแล้วค่อยๆ เดินข้ามเนินข้างลูก
เขาไม่ได้ตรงไปยังที่นั่งนักกีฬาทันทีที่ไปถึงโฮมเบส แต่
หยุดยืนอยู่หน้าวงกลมสำหรับบอสแตนด์บายของผู้ตีซึ่งยังมี
ร่องรอยหลงเหลืออยู่อย่างเลือนราง

ทั้งสองคนกำลังปรายตามองทงมินจากใต้บันไดที่นั่ง
นักกีฬาซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณสิบเมตร

ชายหัวเกรียนนั่งอยู่ ส่วนคนสวมหมวกเบเรต์ยังคง
เล็งปืนมา ทั้งสองคนดูเหมือนอายุสามสิบต้นๆ พวกเขาเอางัด
ลังกะสีผาคึ่งวางนอนลงเหมือนเป็นเรือลำเล็กและเอายางรถ
ลงไปเผา ข้างๆ กันยังมีถังใส่โซดาไฟ น้ำมันสน และน้ำยา
หล่อเย็นอยู่ด้วย

“ฉั่นเรียกให้มา ทำไมยี้ดยาดจังล่ะ”

ชายหัวเกรียนพูด

“ก็มาแล้วนี่ไงครับ”

ชายหัวเกรียนจ้องรองเท้าทหารยี่ห้อเบตส์ที่ทงมินสวมอยู่

พลางถาม

“ทหารเธอ”

“ไม่ใช่ทหารครับ”

“มีเพื่อนร่วมทางอยู่แถวนี้หรือเปล่า”

“ผมตัวคนเดียวครับ”

ชายหัวเกรียนที่นั่งเขย้าขาข้างหนึ่งไม่หยุดถอดถุงมือแล้ว
เสยผมหนึ่งที

เขาสวมกางเกงรบบแบบเก่าที่มีลายกระดำกระดางและ
เสื้อสูด เสื้อนอกที่คิดว่าเป็นเสื้อพาร์กาสีลัมนั้นเป็นเสื้อกั๊ก
กันกระสุนทำจากวัสดุเคฟลาร์ บริเวณเอวใต้เสื้อกั๊กยังมีมีดทหาร
ขนาดเจ็ดนิ้วทำจากคาร์บอนไฟล่อออกมาครึ่งหนึ่ง

ดูจะไม่ใช่ทหารที่หนีออกมาจากค่าย

ชุดเครื่องแบบทหารนั้นหาซื้อได้ง่ายๆ จากตลาดทมมโย
เขาจะเป็นทหารผ่านศึกหรือคนที่เพิ่งปลดประจำการหรือเปล่านั้น
ถ้าไม่ใช่ก็อาจเป็นนายพรานหรือนักประดาน้ำ

ที่แน่ๆ คือไม่ใช่ทหารของรัฐบาล

ทหารของรัฐบาลไม่มีทางถอดหน้ากากกันพิษอย่างเด็ดขาด

ชายหัวเกรียนยกเหล็กแหลมในมือชี้ไปยังปิ่นของทงมิน

“ดูเหมือนจะเป็นเอ็มไนน์ถูกมั้ย”

ตอนนั้นเองทงมินถึงนึกออก

ชายหัวเกรียนเป็นนักแสดงตลกที่เคยออกรายการโทรทัศน์
เป็นดาราประเภทที่แม้จะจำชื่อไม่ได้ แต่เห็นหน้าแล้วรู้ทันที
สมัยก่อนทงมินเคยเห็นเขาแจกไปปลิวละครเวทีอยู่ที่ย่านแทฮังโน
คนอื่นๆ ที่แจกไปปลิวพร้อมกับเขาในตอนนั้นมีคนที่กลายเป็น

ดาร์ระดับท็อปสตาร์อยู่สองสามคน

“นายรู้ไหมฉันเป็นใคร”

“ครับ ผมเคยเห็นในโทรทัศน์”

ชายหัวเกรียนแสบะยี้ม หงมินประหลาดใจที่เจอดารา
ไม่พูดด้วยภาษาสุภาพ แต่เป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้ว เพราะ
ตอนนี้ลำดับชนชั้นหายไปหมด กลายเป็นโลกที่คนซึ่งเคยต้อง
เล่นตลกเพื่อประทังชีวิตไม่คิดจะเล่นตลกอีกต่อไป ส่วนคน
ที่เคยหัวเราะก็หัวเราะไม่ออกแล้ว

“ส่วนปิ่นกระบอกนี่ก็เป็นเอ็มไนน์ ถูกแล้วครับ”

ชายหัวเกรียนคงภาคภูมิใจที่ตนจำรุ่นปิ่นได้จึงยิ้มกับตัวเอง
จากนั้นเขาก็หันไปต่อว่าผู้ชายสวมหมวกเบเรต์ข้างๆ

“ยังเล็งอยู่อีกหรอะ เอาปืนลงได้แล้ว ฉันจะเกร็งไปหมด”

ชายสวมหมวกเบเรต์เก็บปืนยาวลงไป

ชายหัวเกรียนเอาน้ำมันสนราดลงในถังสังกะสี เปลวเพลิง
ลุกโชนขึ้นมา สสารสีดำลอยกระเด็นออกมานอกถัง หงมิน
สุดท้ายใจเขาลึกและพยายามไม่สูดเอากลิ่นยางไหม้เข้าปอด

ชายหัวเกรียนเขี่ยดูในถังพลางถาม

“ชักปิ่นกระบอกนั้นออกมาทำไม”

“...”

เมื่อเศษยางที่ละลายกระเด็นมาติดร่องเท้าบูตของตัวเอง
ชายหัวเกรียนก็เอาตรงนั้นขยี้กับพื้นคอนกรีต แล้วซ่อนสายตา
จ้องหงมิน

“จะใช้ยิงพวกเราหรือ”

“...เปล่าครับ”

หงมินเก็บปืนเข้าเหนือตรงเอวราวกับจะซ่อนมันไว้

พวกเขาพากันหัวเราะเสียงดังลั่น

แม้จะชวนให้อึดอัด แต่ก็ดูไม่ได้มีเจตนาร้าย

พวกเขาไม่ได้เข้ามาแย่งอาวุธด้วย แถมยังไม่ระแวงหงมิน อาจเป็นเพราะเดิมที่ใช้ชีวิตโดยปราศจากความประหม่าใดๆ หรือ อาจกำลังดูถูกหงมินอยู่ก็ได้

ชายหัวเกรียนถ่มน้ำลายทิ้ง แล้วเบนสายตาไปอีกฝั่ง ของสนามเบสบอลที่หงมินวางกระเป๋าทิ้งไว้

“กระเป๋าทิ้งไว้ใหญ่มากเลยนะ จูได้สักแปดสิบลิตร หรือเปล่า”

“หนึ่งร้อยยี่สิบห้าลิตร”

“โอ้ มีใบใหญ่แบบนั้นด้วยสินะ”

กระเป๋าทิ้งหนึ่งสนทเหมือนเป็นสิ่งที่ย้ายมาวางไว้เฉยๆ ฮันกย็อลที่นั่งอยู่ข้างในทำได้ดีเหมือนที่เคยเป็นมา นี่เป็น สิ่งที่เขาสั่งสอนมานับครั้งไม่ถ้วน เวลาพ่อคุยกับใครให้อยู่หนึ่งๆ เหมือนตายไปแล้ว ตอนนีฮันกย็อลกำลังทำตามคู่มือเป็นอย่างดี ประหนึ่งลูกเสือที่ได้รับการฝึกฝนมา

“กระเป๋าคูจะเป็นของดินะ”

พอเจ้าหมวกเบเรต์ที่ยืนอยู่เดินผ่านโต๊ะและทำท่าจะไปทาง ที่กระเป๋าทิ้งอยู่ หงมินก็เลื่อนมือทั้งสองข้างไปไว้ที่เอว

“อย่าเข้ามาใกล้”

รอยยิ้มเลือนหายไปจากใบหน้าชายสวมหมวกเบเรต์ เขาหันไปมองคูหู ทั้งสองคนส่งสายตาที่คาดเดาความหมาย ไม่ได้ให้กัน แล้วชายหัวเกรียนก็บอกชายสวมหมวกเบเรต์ว่า

ฉันจัดการเอง ส่วนชายสวมหมวกเบเรต์พึงปิ่นยาวไว้กับไหล่
ก่อนจะเดินไปตามทางเดินเปิดโล่งตรงมุมหนึ่ง

ชายหัวเกรียนเอาเหล็กแหลมเขี่ยคุ้ยยางรถ

“มานี่สิ นั่งลงบนเก้าอี้ตัวนั้น”

พองมืนยืนลังเล ชายหัวเกรียนก็พูดอีกว่า บอกให้นั่งไ
พร้อมกับเคาะเก้าอี้เหล็กข้างถึงสังกะสี

ทงมืนเดินเข้าไปข้างในที่นั่งนักกีฬาซ้ำๆ

ชายหัวเกรียนปลดเข็มขัดที่เอวแล้วหยิบปลอกมีดออกมา
บนปลอกที่ทำจากวัสดุพอลิเมอร์แบบแข็งยังมีด้ายสีแดงนาไว
อย่างดี ชายหัวเกรียนเอาแหงไม้จิ้มลงไปบนยางที่ละลายและยึด
เหมือนกาวเหนียว จากนั้นก็เริ่มทาลงบนปลอกมีดอย่างพิถีพิถัน

“นายทำอะไรอยู่ที่นี่คนเดียวล่ะ ทุกคนพากันลงใต้
ให้วุ่นนะ”

“...ผมกำลังเดินทางไปครับ”

ชายหัวเกรียนเป่าผิวปลอกมีดดังฟู่ๆ แล้วจ้องทงมืน

“การทิ้งระเบิดเหมือนจะเบาลงแล้ว ว่ามั๊ย”

“...เสียบไปเป็นวันที่สองแล้วครับ”

“ได้ยินว่าเอาไวรัลใส่ในหัวรบขีปนาวุธด้วย”

“หลายคนว่าอย่างนั้นครับ”

“เห็นว่าเอาเลือดของซิมแปนซีมาแยกส่วนประกอบ รู้เรื่องนี้
หรือเปล่า”

“ไม่รู้สิขนาดนั้น...”

“ว่ากันว่าสัตว์ที่ชอบกินพวกเดียวกันคือซิมแปนซี นี่กว่า
เจ้าพวกนั้นจะเอาแต่กินเปลือกกล้วยอย่างเดียวเสียอีก แต่มัน

กินพวกเดียวกันเองเยอะเหมือนกัน ไฉ้พวกบ้าๆ พวกนี้...ไว้รัส
ที่แพร่ยู่ตอนนั้นก็เอามาจากพวกมันนั่นแหละ”

ขณะที่ชายหัวเกรียนพูดอย่างนั้นก็ยังไม่วางสายตาจาก
กระเป๋ากับใบใหญ่ที่วางไว้แถวเขตของผู้ตีในสนาม เขาแกว่งข้อมือ
ข้างที่ถือมีดไว้ไปทางกระเป๋

“แต่นั่นละ มองอีกทีก็ยิ่งรู้สึกว่าเป็นกระเป๋ที่ดีเลยนะ”

ทงมินคิดว่าหากอีกฝ่ายพูดถึงกระเป๋ไปอีกเพียงครั้งเดียว
ตนจะลุกขึ้นแล้ว

“มีของกินมั๊ย”

ชายหัวเกรียนถาม

เขาไม่ตอบ

“งั้นกินก่อนแล้วค่อยไปต่อ ฉันจะแบ่งของพวกฉันให้”

ตอนนั้นมีเสียงของชายสวมหมวกเบเรต์ที่หายไปแว่วมาจาก
ด้านใน

“เฮ้ มาช่วยหน่อยสิ”

ชายหัวเกรียนส่งรอยยิ้มแปลกประหลาดให้ทงมิน ก่อนจะ
ลุกขึ้นเดินหายไปใต้อาคาร

ผ่านไปพักใหญ่ ทั้งสองคนก็ช่วยกันจับผ้าใบกันน้ำ
จนละซ้างแล้วเดินออกมาอย่างระมัดระวัง ตรงกลางผ้าใบห้อยลง
เหมือนเอาอะไรหนักๆ วางบนผ้าใบกันน้ำมาด้วย

ฮึบ

ทั้งสองคนวางผ้าใบกันน้ำลงบนพื้น

บนผ้าใบกันน้ำมีร่างไร้วิญญาณของผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่
แล้วอายุน่าจะราวห้าสิบปี ร่างกายอ่อนบ่นเปลือยเปล่า สวมแต่

ทางเก่ง ตรงที่ควรจะมีสมองถูกทุบจนบวมเข้าไป ได้ไปหุ้มนิเส้นผม
เป็นนเลือดและฝุ่นสกปรกจับตัวเซาะเป็นก้อน ยอดถันใหญ่
เป็นสีดำ สร้อยคอไข่มุกที่สวมอยู่สะอาดสะอ้าน ชายหัวเกรียน
ถอดสร้อยคอและแหวนออกจากศพ

ชายหัวเกรียนเอาฟันขบแหวนพลางมองทงมิน

“เป็นไง ถึงจะแก่ แต่ก็สดนะ เพราะเพิ่งตาย เธอ
ฆ่าตัวตายหน้าสนามกีฬาอิมมานาสติกฝั่งโน้นนะ แล้วก็ไม่ใช่
ร่างที่ติดไวรัสด้วย วันนี้นายได้ลาภปากเลยนะ”

ชายสวมหมวกเบเรต์ที่นั่งของจับต้นแขนศพแล้วโบก
เหมือนกำลังล้อเล่นกับทงมิน สวัสดิ์คะ คุณผู้ชาย

ทงมินเหลียวมองกระเป๋าเป้ที่วางตั้งไว้ไกลๆ ยังกียอล
ไม่ขยับเขยื้อนและอดทนได้เป็นอย่างดี

ทั้งสองคนเป็นมนุษย์กินคนตามคาด

หากวันใดสองคนนี้ล่วงรู้ถึงตัวตนของอังกียอลละก็
ทงมินคิดพลางเลียริมฝีปากหนึ่งครั้ง

ชายหัวเกรียนมองไปที่ศพอย่างเคลิบเคลิ้ม

“หุ่นใช้ได้นะ คงทำให้อยู่ท้องได้อีกหลายสัปดาห์เลย
เริ่มกันเลยมัย”

ชายหัวเกรียนใช้มีดทหารยาวเจ็ดนิ้วตัดเข็มขัดหนังบน
ตัวศพแล้วดึงกางเกงประหนึ่งกำลังถลกหนัง ด้านหน้าของกางเกง
ชั้นในสีชมพูที่กลายเป็นสีเหลืองซีดมีดอกไม้ขนาดเท่าเล็บมือ
ประดับอยู่ ชายสวมหมวกเบเรต์ราดน้ำลงไปพร้อมกับล้างหน้าศพ

แล้วชายหัวเกรียนที่กำลังจะตัดกางเกงชั้นในของศพ
ก็หันมามองทงมิน

“เฮ้ จากนั้นไปอย่ามองเลยดีกว่า ยังไงเธอก็เป็นผู้หญิงนะ”
หงมินเบือนหน้าหนี

ชายหัวเกรียนตัดทางเกวียนในจินชาด แล้วยื่นมิดให้
ชายสวมหมวกเบเรต์ก่อนจะลุกขึ้นยืน ดูเหมือนชายสวมหมวก
เบเรต์จะเป็นคนหันแยกชิ้นส่วน

ชายสวมหมวกเบเรต์พลิกตัวผู้หญิง แผ่นหลังของเธอ
แข็งทื่อ หลังและเอวที่แบนราบมีเลือดคั่งสีม่วงกระจายอยู่ทั่ว
แตกต่างจากสภาพร่างกายด้านหน้าที่มีส่วนโค้งงอ

ชายสวมหมวกเบเรต์ใช้ปลายมิดชี้ไปที่สะโพกของผู้หญิง
“ตรงนี้ ตั้งแต่ซี่โครงไปถึงเอวเป็นส่วนที่ร่อยที่สุด แต่
ถ้ามีเลือดไหลมารวมกันแบบนี้จะไม่ร่อย ต้องตัดส่วนนี้ออก
ให้เร็วที่สุดก่อนจะเน่าไปมากกว่านี้”

ชายสวมหมวกเบเรต์ใช้มีดกรีดลงบริเวณตั้งแต่เอวเชื่อม
ไปถึงสะโพก ตรงที่มีดกรีดผ่านเป็นแนวตั้งมีก้อนไขมันสีเหลือง
ของเยื่อช่องท้องทะลักออกมา ใต้ไขมันยังมองเห็นกล้ามเนื้อ
สีแดงสดเหมือนเนื้อปลาทูน่า หงมินเพิ่งรู้เป็นครั้งแรกว่าบริเวณ
เอวที่เว้าเข้าไปมีก้อนเนื้อที่ใหญ่และหนาแบบนี้

ชายสวมหมวกเบเรต์ขยับมืออย่างคล่องแคล่ว
ไม่นานนัก ผู้หญิงคนนั้นก็ถูกชำแหละชิ้นส่วนหลายชิ้น
ชายสวมหมวกเบเรต์วางก้อนเนื้อลงบนกระดาษหนังสือพิมพ์
ที่ปูบนพื้นโดยแยกตามชิ้นส่วนร่างกาย เนื้อสีแดง ก้อนไขมัน
วัตถุที่เป็นสีดำและเล็ก อวัยวะภายในอันคดเคี้ยวถูกแยกประเภท
เป็นกองๆ บนพื้น

ชายสวมหมวกเบเรต์ปักมีดลงบนหน้าอกแบนราบที่เหลือแต่

กระดุก จากนั้นหยิบก้อนเนื้อก้อนหนึ่งแล้วลุกขึ้นยืน

เขย่งก้อนเนื้อนั้นให้หงมิน

“ห่อไอนี้ไปสิ ส่วนที่จะกินก็กินจากที่นี้ไปให้อิ่ม”

หงมินมองเนื้อต้นขาที่มีเลือดหยดตึงๆ อย่างเหม่อลอย

“ไหนดูซิ ฝูงพลาสติกอยู่ไหนนะ...”

ชายสวมหมวกเบเรต์หันไปมองรอบตัวก่อนจะหยิบถุง
พลาสติกสกปรกออกมาจากมุมหนึ่ง

แล้วจู้ๆ หงมินก็โก้งคออาเจียน

ชายสวมหมวกเบเรต์ถือเนื้อที่มีเลือดหยดพลางมองมา
หงมินถ่มน้ำลายทิ้งเป็นครั้งสุดท้าย โบกมือเหมือนไม่เป็นอะไร
แล้วเซ็ดปาก

ทว่าแวตตาของชายสวมหมวกเบเรต์เปลี่ยนไปจากเดิมแล้ว
ม่านตาของเขาหรีแคบลง ตาขาวเริ่มมีของเหลวสีม่วง
แผ่กระจาย

“เฮ้ย มองฉันสิ”

“อะไรนะครับ”

“บอกให้มองฉัน”

ชายสวมหมวกเบเรต์จ้องหงมินไม่ว่างตาประหนึ่งกำลัง
มองหาเหรียญที่ทำหาย พอหงมินหลบสายตาเขาและทำตัว
เก๋ๆ กังๆ ชายสวมหมวกเบเรต์ก็หรีตาลงแล้วถาม

“นายเป็นผู้ติดเชื่อหรือเปล่า”

“ผู้ติดเชื่อฉันหรือ มะ...หมายความว่ายังไง”

ชายสวมหมวกเบเรต์ขมวดคิ้วพลางพิจารณาว่าหงมิน
เป็นมนุษย์กินคนเหมือนตนหรือเปล่า

สุดท้ายชายสวมหมวกเบเรต์ก็หันไปมองทางอื่นแล้ว
เดาะปาก

“เฮ้อ เวิร์ธ เล่นเอาตกใจหมดเลย เอะๆๆ”

“เอามาสิครับ ผมจะกินให้ร่อยเลย”

หงมินคว้าถุงพลาสติกไปจากมือเขา

“กินตอนนี่เลยสิ”

“...ยะ...ยาก่อน ผมจะเอาไปย่างแล้วกิน กำลังหิวอยู่
เหมือนกัน”

“ไม่ กินที่นี่ นี่เป็นเนื้อสดใหม่ ต้องกินทันที”

ชายสวมหมวกเบเรต์ก็ตัดสินใจกินเนื้อหนึ่งคำแล้วเคี้ยว
จากนั้นยื่นมาให้

เนื้อมนุษย์สีแดงเข้มวางอยู่บนถาดอย่างซึ่งมีเลือดหยดตึงๆ
กลืนหวานฉุนปนคาวโชยมาถึงหงมิน

“...ผะ...ผม...”

ตอนนั้นเองมีเสียงตะโกนดังมาจากอีกฝั่ง

“เฮ้ย”

ชายสวมหมวกเบเรต์และหงมินหันไปมองทางต้นเสียง
ตรงจุดสแตนด์บายของนักกีฬาเบสบอลในตำแหน่งผู้ตี
ชายหัวเกรียนกำลังมองเข้าไปในกระเป๋าเป้ของหงมิน

“มีเด็กอยู่ในกระเป๋าของไอ้เร้นั่น”

“เด็กเรอะ”

“ก็บอกว่าเด็กไงเล่า ให้ตายเถอะ โธ่เว้ย”

วินาทีที่ชายสวมหมวกเบเรต์สบตากับหงมิน

หงมินดึงมิดที่ปกอยู่บนศพออกแล้วแทงเข็สชี้ข้างของชาย

สวมหมวกเบเรต์ อีกฝ่ายทำท่าจะคว้าต้นคอของทงมินแล้ว
กระโจนใส่เขาจนตัวเอียง ทงมินที่ถูกหับดันคางของอีกฝ่ายขึ้น
แล้วแทบมิดเข้าไปซ้ำๆไม่ยั้งมือ

เลือดอุ่นๆ ทะลักออกมาเปื้อนหัวไบหน้า

ชายหัวเกรียนรีบวิ่งมา

ชายหัวเกรียนคิดจะคว้าปืนยาวที่วางพิงไว้กับผนังของที่นั่ง
นักกีฬา แต่ก้าวลงบันไดพลาด ส่งผลให้ถังสังกะสีที่แขวนไว้
กับราวเหล็กล้มคว่ำ สิ่งที่อยู่ข้างในสาดออกมาหมด

ซีเถ่าลอยพุ่งพร้อมกับเปลวไฟในถังเหล็กลุกลามไปทาง
ที่นั่งนักกีฬา

ทงมินก้าวข้ามบันไดแล้ววิ่งไปทางสนาม

ฮันกย็อลกำลังโผล่หัวออกมานอกกระเป๋แปเป๋ ทงมิน
ดันหัวของลูกชายกลับเข้าไปแล้วลากกระเป๋แปเป๋ไปในทิศทาง
ตรงกันข้าม

ชายหัวเกรียนถือปืนยาวแล้วกระโดดออกมาจากที่นั่ง
นักกีฬา

ทงมินลั่นไกปืนเอ็มไนน์

ชายหัวเกรียนมุดกลับเข้าไปทางที่นั่งนักกีฬาอีกครั้งเพราะ
กระสุนที่สาดเข้าใส่รั้วๆ ทงมินยิงไปทางถังสังกะสีที่ไฟลุกโชน
อีกสองสามนัด

มีเสียงตูมดังขึ้นพร้อมกับเปลวไฟที่ลุกไหม้

เพดานของที่นั่งนักกีฬาถล่มลง แก้วใส้ไม้กระเด็นออก
ทงมินถอดกระเป๋แปเป๋แล้วคว้า ไฟโลมเลียผนังด้านในของที่นั่ง
นักกีฬาซึ่งเต็มไปด้วยแผ่นไม้อัดและของจิปาละ

เขามองเห็นร่างสีดำของชายหัวเกรียนลัมฟิงผนังท่ามกลาง
เปลวเพลิง

พอเสียงเปรี้ยะ ๆ สงบลง ทงมินก็เปิดกระเป๋าล้อดู
ใบหน้าของลูกชาย ฮันกย็อลกำลังสูดอากาศเข้าทางรูจมูกที่
บวมเป่ง

“ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้ว”

ทงมินประคองใบหน้าของลูกชายมาซุกอกแล้วประทับจูบ
บนหน้าผาก

คูรี

ทงมิน นั่งพิงรั้วเหล็กสีเขียวพรางทอดสายตามองไปยังโรงงาน
ผลิตเภสัชภัณฑ์

ตัวอักษรในชื่อบริษัทเหนืออาคารที่มอดไหม้เพราะถ้า
ภูเขาไฟพุดุหายไปแล้วสามตัว ด้านล่างนั้นมองเห็นผนังด้านใน
ได้อย่างชัดเจนเพราะถูกขีปนาวุธถล่ม แต่ถึงอย่างนั้น เมื่อ
เปรียบเทียบกับอาคารหลังอื่นๆ ในกรุงโซลแล้ว อาคารหลังนี้
ก็ถือว่าค่อนข้างอยู่ในสภาพสมบูรณ์

ทงมินนั่งอยู่อย่างนี้มารวมสองชั่วโมงแล้ว

เมฆที่จับตัวเป็นก้อนกำลังเปลี่ยนเป็นสีเอพริคอต เห็นชัด
ว่าดวงอาทิตย์ยังไม่ลับขอบฟ้า รอบตัวเขามีกลิ่นกำมะถันคล้าย
ไข่เน่าคละคลุ้ง

“เราต้องรอไปจนถึงเมื่อไหร่ล่ะ”

ลูกชายที่อยู่ในกระเป๋าสองใบ

“ยังไม่รู้เหมือนกัน ลูกได้ยินเสียงเครื่องจักรมั๊ย”

“ผมหนาว”

“ตอนนี้ฟ้าใกล้มืดแล้ว เดี๋ยวก็ถึงเวลาเปิดไฟแล้วละ
หมายถึงถ้ามีคนอยู่นะนะ”

พอหันไปมองตามทิศทางที่เสื้อผ้าขาดวินปิลว่อนก็เห็นว่า
ลมกำลังพัดผ่านกำแพงอิฐที่แตกออกจนตะปุ่มตะป่ำ

สนามฟุตบอลหน้าอาคารโรงงานมีแต่เศษซากคอนกรีต ซึ่งมีตะกอนดินเหนียวติดหนึบ ดูราวกับเป็นอาณาจักรที่จมลงใต้ทะเลอย่างโรย่านั้น

เขามองดูเมฆครีมห่อตัวแล้วค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้น ความมืดมิดกำลังคืบคลานเข้ามา จนถึงเวลานี้หากยังไม่มี การเคลื่อนไหวใดๆ ของมนุษย์ แสดงว่าอาคารหลังนั้นจะต้องร้าง ผู้คนอย่างแน่นอน นอกจากตรงนั้นแล้ว บริเวณรอบๆ ก็ไม่มี ตรงไหนเหมาะจะเข้าไปเลย

“พออะ มีน้ำไหลออกมาจากไหล่ผมตลอดเลย”

“ไหนดูซิ”

เมื่อคลายสายรัด ลูกชายตัวน้อยที่อยู่ในกระเป๋าก็เงยหน้า ขึ้น ทงมินคอยเหลือบมองรอบข้างด้วยหางตาอย่างระมัดระวัง พลังดูบาดแผลของลูกไปด้วย จุดที่ถูกสะเก็ดระเบิดมีหนอง

“ไปทางโน้นกันเถอะ”

ทงมินสะพายกระเป๋าเบ้แล้วเดินเลียบย้ายไปยังข้างรถ บรรทุกเล็กคันหนึ่งที่จอดเอียงทับเส้นช่องจอดรถหน้าอาคาร

แมวตัวหนึ่งเดินผ่านข้างประตูเหล็กม้วนแล้วกระโดดขึ้น บนผนังติดปั๊มเพิ่มแรงดัน มันเป็นแมวกล้าหาญที่เอาชีวิตรอด จากกองเพลิงได้ ขนตรงขาหน้าของมันหายไปทั้งหมด เผยให้เห็นกระดูกที่ยังเป็นแผลไม่หาย ดวงตาข้างขวาที่ถูกไฟคลอก ปิดลง ตรงจมูกมีน้ำเหลืองสีเหลืองอ่อนเป็นประกาย

เจ้าแมวตัวนั้นมองพวกเขาครู่หนึ่งแล้วเดินหายลับไป

ทงมินรออยู่ตรงนั้นอีกพักใหญ่ ลูกนอนหลับตาชบปากของเขา มวลอากาศสีซี้ๆ ค่อยๆ กลายเป็นสีน้ำเงินเข้ม สุดท้าย

ก็มีดสลับไปทั้งหมด ตอนนั้นเองเขาถึงได้สะพายกระเป๋าเป้แล้ว
ลุกขึ้นยืน

“ตอนนี้แหละ เข้าไปข้างในกันเถอะ”

พวกเขาเข้าไปยังพื้นที่ที่เปิดไว้สำหรับขนสินค้าขึ้นรถ
บรรทุก

พื้นที่หนึ่งทาน้ำยากันซึมมีฟ็อกซี เครื่องจักรห้าหกเครื่อง
วางกองกันเหมือนขยะ มีห้องทำงานชั่วคราวที่สร้างขึ้นด้วยผนัง
กระจกซึ่งเขียนไว้ว่าเป็นห้องเครื่อง ในห้องมีกระดานไวต์บอร์ด
แขวนไว้เอียงๆ โทรศัพท์ ลูกโลก และกรอบรูปที่แตกกระจาย
กระจายอยู่บนพื้น

เขาเจอขวดแก้วใส่กรดกำมะถันสีแดงสามขวดและถัง
พลาสติกใส่ฟอมาลดีไฮด์ขนาดยี่สิบลิตรที่มีฝุ่นเกาะหนาหนึ่งถัง
ในตู้เหล็ก จึงหยิบของเหล่านั้นใส่กระเป๋า

เขาขึ้นไปชั้นสอง

มองเห็นประตูหลายบานซึ่งทอดยาวตลอดสองฝั่งของ
โถงทางเดินเปิดทิ้งไว้

ได้ผนังที่แยกออกจากกันเต็มไปด้วยเศษซากซีเมนต์ เขา
นึกคิดว่าอาจมีคนอยู่จึงค่อยๆ หยิบปืนเอ็มไนน์ออกมา

ชั้นสองว่างเปล่า

หงมินเปิดประตูห้องอุปกรณ์ที่อยู่สุดโถงทางเดินชั้นสอง
ห้องที่มีขนาดเพียงสี่พียง¹ กว่าๆ แห่งนี้มีเครื่องปั่นไฟฉุกเฉิน
สำหรับใช้ในครัวเรือนถูกลูบไว้ด้วยผ้าใบกันน้ำ ฝุ่นที่ทิ้งตัวลง

¹ หน่วยวัดพื้นที่ของเกาหลี 1 พียงเท่ากับ 3.3058 ตารางเมตร

เกาะพื้นผิวของถังน้ำมันเป็นชั้นบางๆ แสดงว่าเครื่องปั่นไฟเป็นของใหม่ที่ยังไม่ผ่านการใช้งานเลยสักครั้ง

เขาใช้มือปาดน้ำมันสีเขียวยื่นหน้าคนที่เบือนอยู่บนหน้าปัดเครื่องวัดทรงกลม แล้วตรวจดูปริมาณน้ำมัน มีน้ำมันเพียงพอเขาจึงผ้าใบกันน้ำออกจนหมด

หงมินหันไปมองสายพาน เครื่องปั่นไฟทำงานเสียงดังกึกก้องแล้วก็หยุดนิ่ง เขาใช้ผ้าอุดรูที่เกียร์ปั๊มแล้วดึงออกซ้ำๆ แรงดันในเกียร์ปั๊มไม่เสถียรพอ ทำให้เครื่องปั่นไฟไม่ทำงานทุกครั้งที่เขาออกแรง แสงจากไฟฉายที่แขวนไว้ตรงอกจะส่ายไปทางซ้ายทีขวาที เขาอุดรูแล้วดึงออกซ้ำๆ จนกลืนสนิมคลุ้งไปทั่วสุดท้ายเครื่องปั่นไฟก็เริ่มลั่นอย่างสม่ำเสมอ

ได้แล้ว

นี่เป็นวิธีเปิดเครื่องปั่นไฟสำรองของด่านแนวหน้าที่ติดตั้งไฟสปอตไลท์ ซึ่งเขาได้เรียนรู้มาสมัยยังประจำการอยู่ในกองนาวิกโยธิน

เสียงเครื่องทำความร้อนดังหึ่งๆ ฆาตหายเป็นช่วงๆ มาจากด้านนอกอาคาร เขาแหงนมองสวิตช์ติดผนัง แม้ว่าชั้นสองจะไม่มีไฟฟ้า แต่มีเสียงเครื่องทำความร้อนดังมาจากชั้นบนที่ไม่รู้ว่าเป็นชั้นสามหรือชั้นสี่ ตามมาด้วยเสียงปัง ปัง จากท่อส่งไอร้อนซึ่งมีความดันเพิ่มขึ้นด้วย

“รออยู่นี่แป๊บหนึ่งนะ”

หงมินวางกระเป๋ามีลูกชายอยู่ไว้ในห้องเก็บอุปกรณ์แล้วปิดประตู

เดินไปตามโถงทางเดินขึ้นไปชั้นสาม

เขาเจอตู้เบรกเกอร์ไฟฟ้าข้างหลังกระถางต้นยางที่ตายแล้ว
ตรงฐานพักบันได เมื่อยกเบรกเกอร์ขึ้น ไฟก็สว่างโร่ทั้งชั้นสาม
ตอนนี้อาคารร้างแห่งนี้กลายเป็นอาคารที่มีไฟฟ้าใช้แล้ว

หงมินรีบกลับลงไปยังห้องเก็บอุปกรณ์ที่ลูกชายอยู่
ลูกชายที่อยู่ใ้ในกระเป๋้าปากหวอ เหม่อมมองเพดาน
ที่มีดมิด

“ขึ้นไปกันเถอะ ไฟมาแล้ว”

“พวกเราอาบน้ำได้มั๊ยฮะ”

“ไม่รู้ว่าจะมีน้ำอุ่นมั๊ย”

“งั้นพอไปทำอะไรมาเธอฮะ”

“ไปเปิดไฟมานะลิ ท่อกำลังทำงานแล้ว คินนี่เราน่าจะ
ได้นอนกันอุ่นๆ เลยละ”

“เล่นโทรศัพท์ได้มั๊ยฮะ”

“โทรศัพท์มือถือหายไปที่ร้านแกงปลาตุ๋นแล้วนี่”

“ผมอยากเล่นเกม”

“พอจะลองหาโน้ตบุ๊กให้ ทำไมเอาแต่เกาสะ”

“คั่นนะฮะ”

เขาเลิกเลื้อยของลูกแล้วดูต้นคอ

ผืนสีแดงเข้มขึ้นกระจายไปทั่ว

ยิ่งเวลาผ่านไป ผิวของลูกก็เปลี่ยนสีจนแทบไม่เหลือ
สีผิวเดิม

“เป็นแผลเยอะเลยนะ พูดว่าอ้อสิ”

เขาเอาเมดเล็ก ๆ ใส่ปากลูก

ชั้นสามเป็นห้องผลิตยา

ทุกห้องมีแคปซูลจำนวนมหาศาลกระจายเหมือนมีคนเขย่ากล่องให้มันตกลงเต็มพื้น เม็ดสารที่อยู่ในแคปซูลมีขนาดแตกต่างกัน ลีก็แตกต่างกันด้วย

เขาเก็บยาที่มีผลกระทบนู่ว่าบาร์บิทูเรต ดีเอ็มที และคลอโพรมาซีน ซึ่งบาร์บิทูเรตเป็นยาที่ช่วยให้นอนหลับ ดีเอ็มทีและคลอโพรมาซีนเป็นยาระงับความวิตกกังวล แม้ดีเอ็มทีจะเป็นยาที่เขาไม่รู้จัก แต่เอกสารกำกับยาในกล่องระบุว่ามิฤทธิ์กระตุ้นประสาทจึงหยิบมาด้วย จากนั้นเก็บยาทั้งหมดใส่กระเป๋าสตางค์หนึ่งใบยาวของภรรยา ส่วนยาช่วยย่อยอาหาร ยาลดกรดในกระเพาะ และยาห้ามเลือดก็เอาใส่ถุงพลาสติกแยกอีกใบ แล้วถึงใส่ลงในกระเป๋าเป้

พวกเขาเข้าไปในห้องที่กว้างที่สุดของชั้นสาม

ในห้องนั้นซึ่งมีป้ายติดว่าเป็นห้องผลิตยา มีโต๊ะปฏิบัติการพวงมากับอ่างล้างอุปกรณ์เหมือนที่เคยเห็นในห้องวิทยาศาสตร์ของโรงเรียนมัธยมปลายวางเรียงรายกันอยู่ ทงมินคิดว่านี่เป็นเหมือนห้องเรียนของสถาบันสอนทำอาหารมากกว่า

สิ่งที่เขาส่องเป็นอย่างแรกคือฮีทเตอร์น้ำมันร้อนขนาดมหึมา นั่นเป็นเครื่องใช้สำนักงานที่เป็นทั้งเครื่องปรับอากาศและเครื่องทำความร้อนในตัวเดียวกัน เมื่อเสียบสายไฟแล้วเครื่องก็เริ่มทำความร้อนทันที เขาใช้รีโมตปรับอุณหภูมิ จากนั้นก็เอากกระเป๋าเป้วางไว้หน้าเครื่องนั้น

เขาปิดมู่ลี่หน้าต่างห้องผลิตยาทั้งหมดแล้วมองสำรวจเพดาน มีหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์อยู่หลายสิบดวง สวิตช์ไฟ

ซ่อนอยู่หลังตู้ล็อกเกอร์ตรงผนังทางเข้า เขาคดสวิตช์เพียงอันเดียว
จากห้าอัน ไฟหกดวงแถวซ้ายสุดบนเพดานสว่างขึ้น

ทงมินเปิดดูตู้ทั้งหมดที่วางเรียงราย ในนั้นมีกล่องกระดาษ
ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าวางซ้อนกันอยู่เต็มไปหมด ในกล่องมีขวด
มีเดียสีชากล่องละสิบสองขวด

มีไบโพลีเมอร์เป็นภาษาอังกฤษด้วยปึกหนึ่ง ซึ่งเป็น
กระดาษโฮลี่ที่ถ่ายเอกสาร ด้านข้างถูกตัดเจียนเรียบร้อยและมัด
เอาไว้แน่น

บนไบโพลีเมอร์ข้อความไว้ดังนี้

- The Government has Antidote!

รัฐบาลมียาถอนพิษ แล้วคุณอยู่ฝ่ายใครล่ะ

เขาตั้งเป้าให้ขาดแล้วหอบเอากระดาษไบโพลีไว้กับอ้อมอก
ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ทงมินกอดปึกกระดาษและขวดมีเดียห้าหกขวดกลับมา
ยังกระเป๋าเป้ เขาวางของทั้งหมดไว้บนโต๊ะแล้วกำขวดมีเดีย
ไว้หนึ่งขวด ทงมินขว้างขวดออกไปและเริ่มทำให้หลอดไฟ
ฟลูออเรสเซนต์ที่ส่องสว่างอยู่แตกกระจายทีละดวง

ปัง ปัง

เศษกระจกร่วงหล่นเหมือนหิมะ ทุกครั้งที่หลอดไฟ
ดวงหนึ่งดับลง ชั้นวางของก็ค่อยๆ ถูกกลืนหายไปในความมืด
ทงมินทำหลอดไฟแตกทั้งหมด เหลือไว้เพียงหนึ่งดวง
แสงที่ส่องมาจากหลอดไฟดวงเดียวสาดลงกลางกระหม่อม

เขาแล้วสะท้อนกลับขึ้นไปอีกครั้ง แสงไฟถูกความมืดมิดบริเวณรอบๆ ไล่ต้อนจนแผ่กระจายออกไปไม่ได้อีก มันห่อหุ้มล้อมรอบตัวเขาและกระเป่าเบู่ที่ลูกชายเข้าไปนั่งอยู่อย่างเลื่อนราว

“พ่อฮะ”

“เดี๋ยวนะ พ่อขอทำอันนี้ให้เสร็จก่อน”

เขาหยิบไม้พลองที่ผูกไว้กับกระเป่าเบู่ด้วยเชือกป่านแล้วลากเก้าอี้ตัวหนึ่งตรงไปยังทางเข้าห้องผลิตยา

ตั้งเก้าอี้ไว้ตรงทางเข้าแล้วขึ้นไปยืนบนนั้น

หงมินใช้มือวัดความกว้างเหนือกรอบประตู จากนั้นหยิบขวดกรดกำมะถันที่เอามาจากชั้นหนึ่งออกจากกระเป่าเสื้อเปิดฝาขวดแล้ววางเรียงไว้เหนือกรอบประตูที่เลี้ยวขวาเหมือนที่พวกนักเรียนชอบเอาแปรงลบกระดานขึ้นไปวาง

จากนั้นเขาก็บรรจุวางไม้พลองที่มัดเชือกไว้หลังขวดกรดกำมะถันซึ่งวางอยู่เรียงราย เอาปลายเชือกที่เหลืกลงไปผูกกับลูกบิดแล้วลองผลักประตูเล็กน้อย ไม้พลองโดนลากให้กวาดขวดที่วางไว้เสียงดังแกร็ก แกร็ก

ดีเลย

หากใครสักคนเปิดประตู ไม้พลองที่ผูกไว้กับเชือกป่านจะทำให้กรดกำมะถันราดลงมา เขาคลายเชือกที่ผูกไว้กับลูกบิดตั้งใจว่าจะผูกอีกครั้งก่อนเข้านอน

หงมินกลับมาหน้าฮีเตอร์ เก็บกวาดเศษกระจกที่ร่วงบนพื้นจนเกลี้ยงแล้วเอาใบปลิวที่หยิบมาจากตู้บูช้อนกันเป็นชั้น

ลูกชายที่อยู่ในกระเป่าเบู่โผล่หน้าออกมา

“ตอนนี้ผมออกไปได้หรือยังฮะ”

“อย่าเพิ่ง”

“งั้นตอนไหน”

“อดทนก่อน”

หงมินนั่งยองๆ

เขาคลายลวดที่พันไว้บนหัวเขาแล้วดึงถุงพลาสติกที่คลุมอยู่ออก ถอดรองเท้าบูตทหาร ดันถุงพลาสติกเนื้อสากไปไว้มุมห้อง สวมรองเท้าแตะ ตอนนี้เขาเริ่มคันดูในลิ้นชักของโต๊ะปฏิบัติการที่อยู่ใกล้ๆ อย่างจริงจังทีละชั้น

ในลิ้นชักเต็มไปด้วยกล่องตัวอย่างดินปืนเปล่า

แล้วเขาก็เจอของเล่นพลาสติกในลิ้นชักชั้นสุดท้ายของโต๊ะริมฝีปากของเขาคลี่เป็นรอยยิ้มกว้าง ไม่อยากเชื่อว่าจะดวงดีแบบนี้

นั่นเป็นสินค้าใหม่เยี่ยมที่ยังไม่ได้แกะห่อ เขียนไว้ว่า เฮลโลโรวีรอต ใครบางคนทำงานในบริษัทแห่งนี้คงจะซื้อมาเก็บไว้ให้ลูกตัวเอง

ก่อนแกะห่อไฟจะระเบิด ของเล่นชนิดนี้ได้รับความนิยมอย่างมาก สินค้าที่จัดจำหน่ายขาดตลาดจนทั้งบรรดาพ่อแม่ปู่ย่าตายายต้องต่อแถวยาวเหยียดเพื่อซื้อของเล่นชิ้นนี้ในห้างสรรพสินค้าทุกแห่ง

หงมินเหลือบมองไปทางกระเป๋าเป้

ลูกชายโผล่หัวออกมาเหนือกระเป๋าเป้พลางมองไปยังอีทเตอร์ที่ส่งเสียงดังหึ่งๆ หงมินแกะห่อแล้วเอาของเล่นใส่ในกระเป๋าเลื้อยรบกวนสมาธิ คิดจะให้เป็นของขวัญวันเกิดลูกชายในเดือนหน้า